

Maja
Vidmar

Spoštovani tovariš urednik!

Povabili ste me, naj napišem tudi primerno razmišljanje. Oporna vprašanja so verjetno marsikomu zbudila polemičen tek, meni pa bi bilo ljubše, če bi bile moje pesmi objavljene tudi brez tega razmišljanja.

Če je treba, se da povedati na kratko, kar je lahko jasno vsakomur, ki prebere mojo pesem. Snov mojih pesmi je ena sama, drob-ljiva, spremenljiva, pa vendar ena: ljubezen, erotika. Kdaj kasneje bom

verjetno ugledala kaj drugega, življenje določujočega, zdaj hočem s pesmijo obvladati, kar mi je dano čutiti.

Lepo vas pozdravljam!

Ljubljana, 23. VIII. 1982

Moj bog, kaj bi storila

Z rojstno uro
zamujeno,
nikoli dohiteno:
meni v rokah
zaščemeno. Nedosegljivo:
meni v trebuhu
slutljivo.

Me je sram, me je
tako sram me je
ščemetov zapuščenih,
me ne bi bilo potešenih.
Mi je greh, me je
strah, me je tako strah

trebuhov razcvetenih,
z rojstno uro
dodeljenih.

Odlagam si,
da bo odloženo,
odrekam si,
da bo oproščeno,
spod mojih našobljenih
kril,
od mojih naškrobljenih
šob
odneseno.

In že odletam,
v težkem vrnitvenem loku,
v toplem povratnem drgetu
priletam
domov.

*

Hočem
te za nazaj,
hočem
vse od začetka.
Boste prihajali
po vrsti,
s palcem na duši
in bosí.
Ne bom te
spregledala,
mehkó pohojena
pod tvojimi prsti.
Razlezla
se ti bom gorko
med dlake,
otrpnil boš sladko
od moške zadrege
in tako
bo ostalo.

*

Ob času
bodo pognale
divje plašnice.

Ne bo razvidno,
kdo ti črni
pred očmi.

Šele v zadnjem
sunku me boš
zaobljubljal za svoje
sokove,
šele v zadnjem
strahu me boš
pogledal.

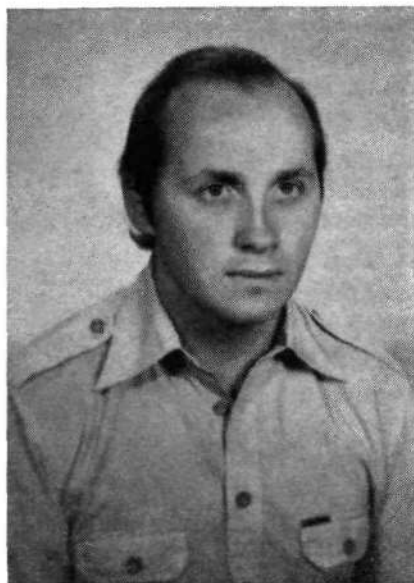
In kamen
se ti bo odvali od
izliva.

*

Skoraj sem že pozabila,
da brez tebe ne morem
živeti.
Skoraj bi omahnila
v potoke
brezbarvnega leska,
v spoznanje
polzečega peska,
vse bolj preko
tvojih
v tuje roke.

Mojbog, kaj bi storila,
če te ne bi dobila
doma?
Še si tu.
Še lahko
obnorim ti telo,
mehko
te ovijem v lesketu

voda,
toda ne rešim
se več tega
strahu.

Milan
Vincetič

Pismo

Ne obstajajo »različne poezije«. So samo »dobre« in »nedobre«. Katere so »prvo« in katere so »drugo«, presodi sam bralec. Prav tako ni »stare« in »nove« poezije. Takšna delitev in vrednotenje sta nesmiselna. Obstaja zgolj čutenje poezije. Poskusi, da bi poezijo razvrednotili, jo pogazili, raztrgali, niso bili uspešni. In še manj bodo. Ne verjamem v vsemogoče avantgarde. Zastarevajo kot plakati za veselice. Kdaj bo

računalnik napisal Odisejo? Ali samo droben haiku verz?

Poezija je ena sama velika misel. Njeno bogastvo je intima. Preveč racionalizma poezijo samo dela, je ne »izliva«, čeprav se ta beseda zdi nekaterim »romantična«. In zgledi — to osnovnošolsko vprašanje? Jih ni. Prebereš mnogo pesnikov; imena niso pomembna. Vsak je sebi zgled. To je najvažnejše. Nikoli se pravzaprav nisem spraševal o smislu svoje poezije. Zavedal sem se le, da je neobhodni del mene, da se mogoče tako oglašava v vsakem življenju. Toliko. Hvala.

Žena

V meni je pesem.
Ne vem več od kdaj in od kod.

Samo, da je.
Ta, ki je v meni,
ta, ki jo ljubim,
ta, ki me ruši.